

OLIVIA
KIERNAN

VRAŽDA

JAKO

DÁREK

DOMINO

Vražda jako dárek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Olivia Kiernan

Vražda jako dárek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OLIVIA KIERNAN

VRAŽDA

JAKO

DÁREK

DOMINO

Pro Louise

*„Ať jde v životě o cokoli,
úspěch nezávisí na schopnosti hrát, ale vyhrát.“*

Camille Forbesová

KAPITOLA 1

Jsou případy vražd, které přicházejí nenápadně. Táhnou vás pomalu z mělčin a dají vám čas, než se zanoříte hlouběji. Každé vyšetřování vás nějak poskvrní, zanechá jizvu na duši či na těle, ale postupně s tím začnete počítat. Jednou za čas vám však na stole přistane případ, z něhož vás hned zamrazí. Takový, že si i po letech zkušeností řeknete, mám na tohle ještě sílu?

Krabice na oddělení dorazila včera. Hezky zabalená s kartičkou bez podpisu. Sama bedýnka je kvalitní, ošetřená rudým lakem, a její obsah naaranžovaný jako součásti nějaké hry – každá ve vlastní přihrádce. Složka k případu, vedle jízdenka na autobus. Dvě karty v ochranném obalu. Na jedné pramen vlasů, na druhé náušnice – stříbrný uzel s trásněmi. A pak hnědá obálka. V obálce modré umělohmotné pouzdro a v něm sklíčko, jako na preparáty pod mikroskop. Dále šest špendlíků s oblými hlavičkami, rudými jako kapky krve, a pod tím vším skládací tabulka, miniaturní nástěnka, na niž se dají indicie připevnit.

Vítejte v Krabici smrti, mysteriózní hře, která vás hned tak nepustí, stojí v průvodním dopise. Možná byste řekli, že když jsou vraždy mým denním chlebem, něco takového hned odložím, ale nestalo se. Frustrace z posledního případu mě přiměla zatoužit po rozptýlení. Ta kauza nám dává zabrat víc než měsíc. Zmizení televizního moderátora Teddyho Dolana. Žádné vodítko, neustálý tlak i kopance od vedení a půlka týmu ztuhlá apatií.

A možná mě krabice zaujala proto, že se její obsah zdál tak reálný. Kdybych ho přiřadila k ostatním složkám v kanceláři, byl by tam jako doma.

Tato krabice obsahuje vše, co je třeba k rozluštění případu, píše se v dopise dál. Přiložená je: dokumentace, včetně pitevní zprávy, popis oběti a obálka se zásadními důkazy. Dopis dále sděluje, že existují i webové stránky a online komunita, kde mohu sdílet názory s jinými detektivy. Tedy hráči. Pokud se v průběhu vyšetřování podělíte o svá zjištění, dovíte se další životně důležité informace. Ale neotálejte. Život je krátký a čas běží. Tento vrah nemá pochopení ani pro jedno. Tohle trochu nastartovalo můj adrenalin.

Pitevní zpráva má datum 11. srpna 2013 a razítko státního patologa z Whitehall, Dublin 9. Uspokojivý závan autentičnosti. Ve zprávě se píše, že chybí externí část zvukovodu – oběť měla odříznuté ucho. UV lampa odhalila stopy inkoustu na hřbetě její pravé ruky. Trhlina levé rohovky, prasklina oční jamky. Bodné rány, osmnáct centimetrů hluboké, na obou stranách dolní části hrudního koše. Pneumotorax, zhroucení plic. Příčina smrti: srdeční selhání. Způsob smrti: vražda.

Nakonec se do hry pustil jako první Baz. Detektiv Baz Harwood se stal mým partnerem přede dvěma lety. Neříkám, že mě do práce ve dvojici museli přímo donutit, ale nijak zvlášť jsem o to nestála. Dlouhé roky jsem si tím bincem na pracovním stole razila cestu sama a nechtěla si ničím dalším ztěžovat práci. Nejspíš to ze mě dělá osamělého vlka nebo mavericka, jak se říká, což je směšné, protože jen málo lidí mimo náš obor může říct, že by svůj život vložilo do rukou nějakého kolegy. Já ano. Udělala jsem to a udělala bych to zas. Zvlášť do Bazových rukou. Jacka Clancyho, mého šéfa, by to jistě pobavilo. Vzpomínám si na onen den ve Whitehall, kdy jsme stáli nad další mrtvolou a já se marně snažila zahnat pachů zvratků trochou kávy a nějak tu pitvu přestát. Jack, přítel a zároveň cizí člověk, prohodil, že potřebuju parťáka. Odpověděla jsem, že radši pracuju sama. Teď přemýšlím, jestli to vůbec byla někdy pravda. Tehdy jsem si tím byla jistá. Čas ale prověří, kdo skutečně jsme.

Dnes si práci na případu bez Baze neumím představit. Ne že bych to sama nezvládla, to jistě ne, věřím si v tom, co dělám, ale jde nám to spolu dobře. Kde jeden začne, druhý pokračuje, jsme jako Newtonova houpačka.

Včera pozdě večer, po pracovní době, jsme s Bazem ještě seděli v kanceláři u nedopité lahve vína, s očima zarudlýma od čtení výpovědí svědků a e-mailů od veřejnosti ohledně Teddyho Dolana. Kolem jedenácté jsme to vzdali. Srovnala jsem si poznámky, zavřela složku a chopila se vína. Baz udělal totéž a chvíli jsme tam seděli mlčky.

Oddělení závažných trestných činů nechal zřídit zástupce vrchní komisařky Jack Clancy a chtěl v něm zaměstnat ty

nejlepší ze všech oborů. Jaký smysl by mělo sbírat zásluhy a zkušenosti, pokud by pak plesnivěly v kanceláři za stolem? Podle mého se žádný případ nedá spolehlivě řešit na dálku. Jednou z výhod vedení našeho týmu je, že se můžu s každým případem osobně seznámit a takříkajíc si ho osahat. Jsme interdisciplinární skupina a zabýváme se nejzávažnějšími a nejsložitějšími zločiny v Irsku, které taky získávají nejvíc publicity. Pokud jste ale jen tak dobrý jako váš poslední vyřešený případ, stagnujete.

„Na tom Dolanovi bude něco víc,“ prohodil Baz a kývl ke štosu dokumentů. „Jeho žena nejspíš něco ví.“

„Už jsme ji vyslychali dvakrát. Ta je z obliga,“ řekla jsem. Ale to Baz dobře ví, byl tam se mnou. „Proč myslíš?“

Prohrábl si hnědé vlasy a vzadu na hlavě mu zůstaly zježené. „Nevím. Možná nic zásadního. Třeba nám jen něco neřekla, protože to nepovažuje za důležité.“ Rozepnul si manžety, vyhrnul rukávy a natáhl si paže za hlavou. „Moje máma měla taky takový zvyk, vlastně pořád má, že si něco nechává pro sebe. Úplný pitomosti, jako třeba, kde byla večer. Jako by šlo o luxusní bar, a ne o místní hospodu. Nebo opakuje: ‚A nikomu neříkej tohle nebo tamto.‘ Například kde koupila o víkendu párky. A člověk pak musí vyprávět nesmysly o nějakých buřtech, jako by někomu záleželo na tom, kde je vzala.“

Napila jsem se vína a zazubila se. „Někdo tomu říká prostě lži.“

Baz se pousmál a po chvílce dodal: „Mám dojem, že i tady jde o něco podobného. Neznáme všechny detaily. A netvrdím, že někdo z těch lidí musel něco provést, jen něco zamlčel.“

Povzdychla jsem si, frustrovaná tím, že pátrání po Dolanovi nepokročilo, a odložila jsem sklenici na stůl. „Nechme to pro dnešek spát.“

„To bych rád,“ řekl. Pak se zadíval na červenou krabici v rohu kanceláře. „Copak v tom je?“

Vstala jsem a přinesla ji. „Asi dárek k narozeninám.“

„Ty snad máš dneska narožky?“

„Zítřa. A nedělej si z toho hlavu. Nemáš v popisu práce si to pamatovat. To je mysteriózní hra.“

„Tak to mi ukaž.“ Natáhl ruku a já mu krabičku podala. Otevřel ji, prohlédl si obsah a pak se v židli napřímil. „Od koho to máš?“

„Žádný podpis tam nebyl.“

„Jů, tajný ctitel!“ Vyskládal indicie na můj stůl a začal je zkoumat. Pramínek hnědých vlasů, histologický preparát. Náušnice. „Vypadá to nepříjemně realisticky,“ prohodil.

Vzala jsem do ruky náušnici, prohlédla si ji přes ochranný obal a zkusila setřít rezavou skvrnu na spodní straně. Špína? Zaschlá krev, ozval se hlas v mé hlavě. Pak jsem si ale vzpomněla, že to není skutečné.

„Já osobně bych koupil kytky,“ řekl Baz, „ale ti dnešní mladí janci asi vědí, čím zaujmout detektiva, který už všechno má.“

„Moc vtipné.“

Baz uvolnil sklíčko z přihrádky a podržel ho proti světlu. „A jak ty narozeniny oslavíš?“

„Prací.“

Baz povytáhl obočí.

„Máme na stole ostře sledovaný případ,“ dodala jsem jako v obraně.

Natáčel sklíčko ze strany na stranu a mhouřil oči na kousek tkáně zachycené na povrchu. „Larry z vratnice, který nenajde ani ten obří chlup, co mu trčí z nosu, má větší šanci, že během zítřka objeví novou stopu. Klidně si vezmi volno.“

„A co bych dělala?“

Baz vrátil sklíčko do pouzdra. „Nevím. Přemýšlela o své smrtelnosti anebo se šla pobavit. Ty nemáš někoho, kdo...“ spustil a nevinně si prohlížel desku stolu.

„Ani nemusíš pokračovat.“

Baz zvedl ruce. „Fajn, fajn. Já bych ale věděl o pár chlápčích –“

„To se máš,“ přerušila jsem ho.

Znova se zasmál a pak mi podal ten lístek na autobus. „Tohle,“ zdůraznil, „by mohl být první krok. A ten inkoust na její ruce, o kterém se zmiňuje pitevní zpráva, je zas možná razítko z nočního klubu.“

Zadávala jsem se na jízdenku. Datum, čas, trasa 8a. Dobrá návnada pro začátek. Ihned jsem zadala do vyhledávače, kudy ta autobusová linka vede. Chvilí jsme se na to soustředili, poznamenali si některé zastávky a Baz prohodil, že by se mu líbilo, kdyby i reálné případy nabízely tak rychlé odpovědi.

Oběť našli oblečenou ve sklepech nějakého nočního klubu. V poznámkách nestálo, o jaký klub šlo. Našli však popsané fotografie jednotlivých kusů oblečení. Potřísněného blátem a krví. Oběť na sobě prý měla těsné džíny s třpytivými švy, šikmo střižený, jemně růžový top s jedním rukávem a páskové boty na podpatku.

Autobus stavěl i poblíž baru Temple. Rychle jsem vyhledala mapu nejbližšího okolí a našla další dva podobné podniky

v jednom bloku. Dva však měly v noc vraždy zavřeno kvůli rekonstrukci. Vyťukala jsem adresu webovek té hry, vymyslela si přezdívku a přihlásila se tam. Zadali jsme jméno onoho klubu a s uspokojením zjistili, že jsme se trefili. Během několika sekund jsme za odměnu obdrželi další indicii. Prohlášení svědka a elektronickou účtenku. Jistý prodavač z obchodu na rohu ulice tvrdil, že tam oběť zašla pro cigarety a pastu na zuby.

Tady ale nešlo o skutečné oběti. Nebo truchlící rodiny, kterým je třeba sdělit, že jsme jejich dceru našli mrtvou. Nejvíc nás ale lákalo, že dostaneme nějakou odpověď, že nás na konci čeká rozuzlení. Náš vrah se tentokrát neztratí v mlze odložených případů a neunikne spravedlnosti. Někdo vymyslel tuhle hru jménem Krabice smrti, abychom se dočkali výsledku. O to přece jde, ne? Zahrát si, odhalit zločince a zvítězit.

Dolanův případ, na němž jsme dělali už měsíc, nás vyčerpával. A to v každém směru. Jen ty tisíce telefonátů a zpráv od veřejnosti, a nikde ani náznak toho, co se s ním mohlo skutečně stát. Všechny ostatní kauzy bylo nutno na příkaz komisařky Donny Hegartyové na čas odsunout nebo předat jiným oddělením, dokud se Dolan nenajde. A jako by nestačil stres z toho, že je Teddy miláčkem publika, jako na potvoru byl i synovcem naší komisařky. Každý den se jeho fotka objevila v tisku. A když už se zdálo, že si novináři našli jiné téma, dostala jeho žena poštou Dolanův useknutý prst. A zase všechno dokola – palcové titulky, tiskové konference a zprávy o tom, že policie nemá zhola nic.

Krabice smrti nám proto nabízela dokonalé rozptýlení. Ani jsem se nesnažila přijít na to, kdo z rodiny nebo přátel mi ji mohl poslat. Jakmile jsem uviděla výzvu k nalezení vraha

dvaadvacetileté dívky, skočila jsem po návnadě jako chrt po zaječím ocásku. Nemohla jsem si pomoci. Byla to přece hra. Bezpečná zábava. Nebo jsem si to myslela. Tedy jen do chvíle, kdy se v mé kanceláři objevila Neve Jamesonová a začala vyprávět o nezvěstné spolubydlíci.

KAPITOLA 2

Podtrhávám si další jméno potenciálního svědka. Špatné datum a čas. Teddy Dolan může být pár kroků daleko, ale nedokážu se přimět to prověřit. Za dveřmi kanceláře jsou slyšet zvuky bezradných kolegů. Neupřímný smích, telefon zvonící příliš dlouho, hukot kávovaru. Když jsme tenhle případ dostali na stůl, pustili jsme se do něj s vervou. Byl tady týmový duch, křupání kloubů na rukou, nová energie a chuť předvést, co oddělení závažných trestných činů ve skutečnosti dokáže. Jenže s každým dnem bez vodítka se síly drolily a ubývaly.

Na stěně po pravé ruce mám pověšenou Teddyho fotografii. Jde o reklamní snímek, co nám poskytla jeho žena Monica. Když jsem se ptala, jestli nemá nějakou méně formální, odpověděla: „Až tohle skončí, nechci, aby Teddyho po zbytek života pronásledovala nějaká špatná fotka.“

Na tomhle snímku má vlasy sestříhané na krátko, až na ofinu, kterou si nechal upravit do výrazné vlny. Nízké čelo, hezký rovný nos, široký zářivý úsměv televizní hvězdy. Někoho by možná překvapilo, že je ve skutečnosti malý, měří sotva metr sedmdesát. Na fotce má na sobě černé tričko, víc není vidět, ale

zjistila jsem, že si vzal ještě černé kalhoty a bílé sportovní boty s vysokou podrážkou.

Teddy Dolan je tváří irské televize. V poslední době známý hlavně jako moderátor sobotního kvízu. Má také pravidelný pořad o hudbě v nedělním rádiu, a pokud by někdo hledal moderátora ranní show nebo netradičních soutěží, nejspíš by Teddymu volal mezi prvními. Ve městě neproběhla nóbl událost, kde by nestříhal pásku, a přesto byl jako člověk z lidu nesmírně oblíbený. Diváci ho milovali. Problémem pro nás bohužel zůstalo, že bez televizního pozlátka měl poměrně nenápadnou tvář i postavu, a v davu by ho člověk sotva rozeznal.

Večer, kdy zmizel, se účastnil vernisáže na Cope Street poblíž baru Temple. Na akci měli sice seznam hostů, ale kurátor přiznal, že po půl desáté mohl dovnitř v podstatě kdokoli. Podle stejného kurátora byl prý v pohodě, tedy zdál se spokojený. „Ale jak to můžu vědět jistě, že?“ dodal. „Možná, že ten úsměv před spaním odkládá jako jiní lidé oblečení.“

Naposled ho viděli hosté, kteří pokořovali venku před galerií. Držel se prý stranou, v puse měl cigaretu a telefon mezi uchem a ramenem, když si ve větru zapaloval. Prý ještě telefonoval, když se vrátili dovnitř, ale nikdo ho už neviděl vejít znovu do budovy. Podle záznamů operátora volal své ženě. Hovor trval tři minuty a třicet dva sekund. Monica Dolanová potvrdila, že šlo o rezervaci letenek. Teddy chtěl vyrazit s kamarády na každoroční golfový sraz do Walesu. Nejdřív mě napadlo, že nám zamlčela nějakou hádku nebo krizi, která Dolana přiměla se vypařit. Jenže když se ani po měsíci nikde neobjevil, jeho telefon nikdo nepoužil a pas zůstal doma, museli jsme od toho

upustit. Jeho bankovní účet také neregistroval žádný pohyb, což je vždycky špatné znamení.

V galerii neměli kamery a na ulici byl naposled zachycen právě s telefonem v ruce. Pohyboval se těžkopádněji, jako by už něco vypil. Pak zavěsil, upustil nedopalek na zem, šlápl na něj, ale když se chtěl otočit a vrátit do galerie, zarazil se a zadíval se někam přes ulici. Potom vrávoravým krokem odešel. Ale kam? Nemáme ponětí. Občas si představuju, že se jen narovnal v zádech, zavřel oči, zkrřížil ruce na prsou a pak zmizel v oblaku kouře.

Jenže na konci srpna dorazil jeho prst. Čistě amputovaný, jako by to provedl nějaký řezník-umělec na zakázku michelinské restaurace. „Vidíš, jak dokonale obkroužili ten kloub,“ upozornila mě naše patoložka. Ostrý nástroj, hodně finesy a trpělivost. Zvedl se mi žaludek. Zaslali ho Monice Dolanové, odesílatel se nedal dohledat. Obálku, písmo i tkáň prstu ohledali naši nejlepší specialisté, dokázali však potvrdit pouze to, že prst je skutečně Dolanův. Čekali jsme žádost o výkupné. Žádná nepřišla.

Navzdory tomu, co si myslí paní Dolanová, jsme sledovali každou drobnou stopu. Naše zdroje a pracovní síly byly navýšeny, znovu navýšeny a pak ještě jednou. Kdyby se pohřešoval někdo jiný, byl by případ nejspíš dávno odložen. U ledu. Dolanův status celebrity by si jen řekl o svíčku v okně kvůli veřejnosti. Nemáme se čeho chytit, jak pokračovat, a přitom na nás čekají desítky jiných případů. Jenže komisařka trvá na tom, že nesmíme polevit. Je jasné, že i kdyby se Dolan objevil, živý či mrtvý, oddělení čeká kontrola. Promnu si bolavé místo na hrudi. Někdo prostě za tenhle prst nebo život draze zaplatí. Musím

si připomínat, že právě proto jsem chtěla pracovat na tak významném postu. Abych měla moc vzepřít se systému. Jenže je tu i druhá stránka věci. Systém za to vždy chce něco zpět.

Na dveře klepe Helen Floodová, jedna z našich nejlepších vyšetřovatelek.

„Neruším?“ prohodí. „Je tu nějaká žena. Mladá. Teda ve srovnání s námi.“

Střelím po ní pohledem.

„Vždyť mi rozumíš. Jakmile člověk dosáhne jistého věku, každý pod třicet mu připadá jako teenager.“ Helen, pracovitá včelka každým coulem, má vlasy stažené do drdolu a na sobě velmi střízlivé oblečení. Jako detektiv je inovativní, cílevědomá a důkladná – někdy až příliš. Nikdy však zbytečně nerisikuje a vždy ctí pravidla. Ani talent pro vyšetřování zločinů by ji nepřiměl porušit nutné procedury.

„Copak tam není nikdo, kdo by s ní promluvil?“

„Chce někoho z vedení. Prý už podala oznámení, ale stále se nic neděje.“

„U nás?“

„Ne, na stanici v její čtvrti. V záznamech to ale není.“

Začíná mě bolet hlava. Ve skutečnosti jsem si přála nějaký nový případ, který by prolomil tu stagnaci v Dolanově vyšetřování. Takhle brzy uvěřím, že si prst uřízl sám, aby se z toho svého hvězdného života mohl vypařit. Otevřu zásuvku ve stole, vytáhnu plato paracetamolu a spolknu dvě tablety najednou.

Pak zavřu desky s Dolanovým případem a natáhnu ruku ke vstupnímu hlášení se jménem té ženy: Neve Jamesonová; věk: 24; adresa a vztah k pohřešované: přítelkyně. Její jméno: Lydia Callinová.

„Bezpečáci ji prověřili?“

„Ano,“ odpověděla Helen.

Čtu si znovu to jméno, jako by mi bylo povědomé. „Tak fajn.“

„Ty si s ní promluvíš?“ ptá se Helen překvapeně.

„Jestli si přečtu další hlášení o tom, že Dolana zahlédli v nákupním centru, na golfu nebo jak se ve tři ráno prochází po dálnici, asi se zcvoknu. Pošli ji sem.“

„Jistě, madam,“ řekne jen. „Ještě kávu?“

„Prosím ano. Silnou, dva cukry.“

O minutu později mi na stole přistane káva jako dehet, z jejíž vůně se mi sbíhají sliny, a pak do místnosti vklouzne Neve Jamesonová. Je to vysoká dívka, klidně metr osmdesát, s dlouhýma nohama a atletickou figurou a tváří se omluvně, dokonce se hrbí, jako by se snažila vypadat menší. Na sobě má běžné džíný a tmavomodrou kostkovanou košili, hnědé vlasy svázané do culíku. K hrudi si tiskne světle zelenou tašku.

A tak se zvednu a natáhnu k ní ruku. „Detektiv Frankie Sheehanová.“

Dívka počká, až se za Helen zavřou dveře, přistoupí ke stolu a natáhne se k mé ruce, jako by se nechtěla příliš přiblížit. „Děkuju, že jste mě přijala.“

Pokynu k židli naproti. „Posaďte se.“

Odstrčí si židli dál od stolu a sedne si. Pak se zadívá na Teddyho fotku na stěně.

Já se zaměřím na vstupní zprávu. „Máte obavy o svou přítelkyni, Lydii Callinovou?“

„Ano. Je to moje spolubydlící,“ odpoví dívka. „A zmizela už před měsícem.“

„Nahlásila jste to prý na místní stanici.“

„Ano. Na stanici v Kilmainhamu.“ Pošle mi přes stůl kartičku s logem té stanice a několika čísly na zadní straně. „Tam se prý můžu ozvat.“

Odložím kartičku stranou. „Jak dlouho se s Lydií znáte?“

„Už skoro rok spolu bydlíme.“

„Kde?“

„Na South Circular Road.“

„Jen vy dvě?“

„Ano.“

„Jistě jste jí zkoušela volat nebo psát na mobil, že?“

„Samozřejmě. Tedy ze začátku. Ale když to nebrala, neviděla jsem v tom smysl.“

„Kdy a kde jste ji viděla naposledy?“

„Desátého srpna. Říkala, že jde ven. Jenže pak se nevrátila. To už se sice dřív stalo, ale když se neobjevila ani za dva dny, začala jsem si dělat starosti.“

„A řekla vám, kam se chystá?“

„Ne, jen, že jde ven.“

„A vy jste zůstala doma?“

„Ten den mi nebylo dobře.“ Zarazí se, kousne se do rtu a pak si zakryje ústa dlaní. „Promiňte.“ Na moment zavře oči. „Pořád mám pocit, že kdybych šla s ní, byla by v pořádku.“

Vezmu ze stolu krabičku s papírovými kapesníky a nabídnu jí je.

„Díky.“ Jeden vytáhne, otře si oči, zadívá se na strop a zamrká.

„Zmizelo něco z jejího pokoje? Kabát, jiné oblečení? Nebo peníze, taška?“

„Nechtěla jsem to tam moc přehrabovat, ale zůstala tam nabíječka a taky její notebook. Nikde jsem neviděla její kabelku, ale jak říkám, zas tak důkladně jsem nehledala.“

„Dobrá. A co v práci?“

„Pracovala v jednom baru ve městě, v Hanamaranu na Reuben Street.“

„Nemohla by být u někoho z kolegů?“

„Minulý měsíc dala výpověď a přihlásila se na kurz pro učitelky. Chtěla s tím začít tenhle týden.“

„Znáte jméno univerzity, kam měla nastoupit?“

„No ano, počkejte moment.“ Stáhne si tašku z ramene a na klíně ji otevře. Pak mi podá lístek. „Tady to je.“

„Díky. A kdy přesně měla začít?“

„Dneska.“

Přečtu si adresu školy a další informace. „Nezkusila jste jim volat? Jestli se neukázala?“

„To mě nenapadlo. Měla bych?“

„O to se můžeme postarat my. Co její rodina?“

Neve se zadívá na ruce v klíně. „Nevím. Vždycky jsem měla pocit, že buď nežijí nebo s nimi nemluví.“ Zatahá se za rukáv a začne si hrát s jeho okrajem.

„To vám řekla Lydia?“

Dívka pokrčí rameny. „Nevím, proč mě to napadlo. Vždycky změnila téma, když na to došla řeč.“

Vezmu zápisník a zmáčknou konec propisky. „A víte, kde žijí?“

„Přesnou adresu neznám, myslím, že někde blízko Ballyfermotu.“

„A jména?“

„To bohužel nevím.“

Vzpomenu si na dobu, kdy mi bylo něco přes dvacet – život se točil jen kolem toho, co zrovna děláte nebo si přejete. S kým se vídáte, s kým spíte, jakou práci jste sehnali. Tehdy jsem s přáteli o své rodině taky nemluvila. Ve dvaceti chce člověk žít podle svého, odřízne se od rodiny fyzicky i mentálně, a tak mě neudivuje, že Neve toho o Lydiiných příbuzných moc neví.

„Už takhle někdy zmizela?“

„Jednou, před pár měsíci, se nevrátila celý víkend. Ale nic jako tohle se nestalo.“

„Není nějaký důvod, proč by nechtěla být v kontaktu s vámi?“

Čekám, než si uvědomí, na co narážím, a pak si položí ruku na srdce. „Ach ne, vycházíme spolu dobře. Nevím, proč by se do našeho bytu nechtěla vrátit.“

„A nemá nepřátele? Lidi, s nimiž měla problémy?“

Zavrtí hlavou. „O nikom nevím.“

Zase cvaknu propiskou a odložím poznámky.

Pak se na ni usměju. „Netrapte se tím tolik. Lidi často někde zmizí čistě z vlastní vůle. A někdy nestojí o to, aby je někdo hledal. To může být i případ Lydie. Ale zkusíme to prověřit, zkontaktovat její rodinu a podobně. Dáte mi číslo, na kterém budete k zastižení?“

Neve chytí židli a přitáhne si ji blíž ke stolu. „Počkejte, prosím.“ Zadívá se poněkud zoufale na můj notes. „Je vysoká, asi jako já, má hnědé vlasy, šedé oči, co se někdy zdají modré. Světlou pleť, jako hodně světlou. A tenhle zub,“ stáhne si spodní ret a ukáže na pravý dolní řezák. „Ten má umělý. V os-

mi letech spadla z trampolíny a vyrazila si ho kolenem. Zůstala jí jizva na noze, přímo nad česčkou.“

Pak začne vyprávět, jak se s Lydií setkala před rokem v baru. Hledala spolubydlící a Lydia zas nový byt. Mluví o tom, jaká je Lydia chytrá holka, i když školu zatím nedokončila. Prý už v deseti získala stipendium na prestižní školu, ale odešla odtamtud, ne proto, že by měla špatné známky, ale proto, že se nudila. Později toho začala litovat, a tak se minulý rok znovu začala učit, aby mohla složit závěrečné zkoušky. Zvládla studovat i při směnách v baru, aby mohla nastoupit na ten učitelský obor.

Chápu, co se mi Neve tím vším snaží říct. Lydia Callinová měla spoustu plánů, chtěla svůj život někam posunout, investovala příliš času do budoucnosti, aby náhle od všeho utekla.

Nakonec se na mě Neve dlouze zadívá. „Prosím. Tak dlouho už čekám. Já vím, že něco není v pořádku.“ Chytí se vpředu za košili. „Cítím to v kostech.“

Pátrání po ztracených lidech není tak docela náš obor, tedy ne pohřešování lidí tohoto typu. Dolana řešíme proto, že je tak známý. Zní to nespravedlivě a veřejnosti by se jistě nelíbilo, kdyby věděla, jaký je rozdíl mezi prací oblastní policie a řízením oddělení, jako je naše.

Ten pocit, který Neve zmínila, ale znám. Neodbytný tlak v útrokách, co se stále hlásí o pozornost. Ten zná každý vyšetřovatel.

Najdu tedy v notesu čistou stránku a znovu zmáčknou propisku. „A co finanční problémy nebo milostné vztahy? Objevil se v jejím životě někdo nový? Přítel, přítelkyně a tak podobně.“

Zavrtí hlavou. „Žádné finanční problémy. Teda nemohla si vyskakovat, ale peníze na nájem měla vždycky.“

Čekám, až odpoví na druhou otázku, ale ona se odmlčí. Chci se zeptat znova, ale pak mě napadne, že pokud mi Neve nechce říct o milostném životě své kamarádky, o němž jako její spolubydlící musela vědět, možná celou dobu neříká pravdu. Vyšetřování není vždy jen shromažďování informací, ale i pochopení odmlk, toho, čemu se lidé vyhnuli nebo co vám odmítli říct. Od toho se pak může odvíjet příští výslech. Než se jí na to zeptám znovu, chci znát také jinou verzi stejného příběhu. Zjistit, jak se na celou věc dívá někdo další.

Zvednu tedy telefon a spojím se s detektivem inspektorem Paulem Collinsem, který se zdvořile ozve: „Ano, šéfe?“ Umím si představit, jak rudne na krku a vystrkuje přitom bradu. Paul v našem týmu v mnoha směrech funguje jako síto ve styku s veřejností. Odděluje tak říkajíc zrno od plev. Téměř vždy je k zastizení s telefonem u ucha, kdy odpovídá na dotazy nebo referuje novinářům.

Požádám ho, aby kontaktoval stanici Kilmainham a zjistil, jak pokročili v případě Lydie Callinové.

Když zavěším, všimnu si, jak se Neve zachmuřila.

„Všechno v pořádku?“ zeptám se.

Dívka jen naprázdno polkne.

„My se na to rozhodně podíváme, nedělejte si starosti,“ dodám.

Znovu se zadívá do klína, pak se šfouchne jazykem zevnitř do tváře a našpulí pusou. Nakonec sáhne do tašky, vytáhne přeložený obrázek a rozevře ho na stole. Prý jde o jejich fotku s Lydií. Drží se kolem pasu, hlavy mají u sebe a za nimi jsou vidět zelené plochy Phoenix Parku.

„Tohle je ze začátku léta,“ řekne.

Vezmu si obrázek a odsunu ho stranou. „Děkuji.“ Zavřu notes a vstanu. Naznačím, že je čas se rozloučit, ale ona se nechystá odejít.

„Teddy Dolan,“ vypadne z ní náhle. „Znali se.“

Opět se posadím, chvíli si ji prohlížím a pak se opatrně zeptám: „A proč jste to nezmínila dřív?“

„Protože snad nejde jen o něj, nebo jo?“

Prohrábnu si vlasy a promnu si bolavé místo vzadu na krku. Její trucovitý tón mi říká, že možná lže. Že si všimla toho obrázku na zdi a použila Teddyho jméno, abychom se případem její kamarádky museli zabývat. Jenže stejně jako ona se zoufale snaží najít Lydii, my podobně zoufale hledáme nové stopy v Dolanově případě.

„Nepravdivá informace na začátku vyšetřování může celé věci později uškodit,“ řeknu s jasným varováním. „Jestli to není pravda, jen tím kamarádce ublížíte.“

„Znali se,“ zopakuje. „Neměla jsem to nikomu říkat.“

„Stýkali se?“

„Stýkali, šukali, jak chcete,“ odpoví a mě napadne, možná neprávem, jak to zní protřele. „Využíval ji.“

„Využíval?“

„Věřila, že kvůli ní opustí svoji ženu.“ Neve zkriví ústa.

Dolanovy aférky nebyly tajemstvím. Vyslechli jsme všechny ženy, o nichž jsme se dověděli, tahle nám ale nějak unikla. Navíc to nemusí být pravda, protože pravda nám v tomto případě bohužel unikala také.

„Skutečně?“ zeptám se. „A jak dlouho se znali?“

Neve se spokojeně pousměje. Pochopila, že si konečně zjednala moji pozornost. A má pravdu.

—

Když odejde z mé kanceláře, prověřím si její jméno. Zdá se čistá. Najdu její účty na sociálních sítích, které jsou veřejně přístupné, ovšem málo využívané. Naposled sdílela jakousi soutěž a minulý měsíc jí známí gratulovali k narozeninám. Procházím seznam jejích přátel, udělám si kopii a tu si vytisknu. Najdu mezi jmény Lydii Callinovou a jméno zvýrazním. Na jejím profilu není vidět nic, ani jedna fotografie. Připojila se v roce 2008, ostatní je soukromé. Zkusím jiné platformy, ale je to stejné: všechny účty zamknuté.

Zvednu sluchátko a znovu se spojím s přízemím.

„Šéfe?“ ozve se detektiv Steve Garvin.

„Potřebuju zjistit víc o Neve Jamesonové a Lydii Callinové. Posílám, co zatím mám.“

„Jistě, má to nějakou spojitost s Dolanem?“ zeptá se.

„Je to možné.“

Zaslechnu klapání klávesnice. „Mám Callinovou. Narodena 2. dubna 1991. Adresa: Cherry Tree Close, Ballyfermot. Chcete sehnat povolení k domovní prohlídce?“

„Ano, na tuhle adresu a pro její byt na South Circular Road.“

Steve zase něco píše. On a Emer Kellyová představují naše technické zázemí a podle toho taky vypadá jejich pleť. Překládají pro nás svět jedniček a nul do běžného jazyka. Internetová stopa zločinu mě nikdy nevzrušovala tak jako shromažďování důkazů, psychologie a tváře lidí. Počítače, to není hřiště pro férovou hru. Případá mi, že ještě nedávno byly ručně psané zprávy, výpovědi a hmatatelné důkazy vše, co při pátrání potřebujeme, jenže teď se hlásí o slovo strašidelný digitální svět.

Což sice znamená méně papírování, ale taky přízraky zločinců bez tváře. Nebo dokonce celých skupin, které v utajení pracují proti nám. Týmy neviditelných. Naši technici, vedení Stevem Garvinem, je ale nějakým svým čarováním lákají na světlo. Protože nakonec se všechno musí projevit ve fyzickém světě. I za digitálním zločinem stojí člověk z masa a krve.

Zaslechnu zvuk otvírané plechovky. To se Steve chystá do boje s pomocí nějakého přeslazeného lektvaru, aby nás posunul do další fáze vyšetřování. Mezitím si na stole rozprostřu fotografii těch dvou a studuju jemně špičatou bradu Lydie Callinové. Vlasy po ramena, hladká pleť, oči jako dva lesklé kamínky ve stínu černých řas. Na bílém tričku má vínový šátek. Jde spíš o módní doplněk než ochranu proti chladu, protože v tu chvíli bylo očividně hezky. Zelené trávničky a košaté stromy za jejich zády připomínají oázu. Avšak přestože Neve s Lydií sdílí stejný prostor, musím se přinutit na ni pohlédnout, všechnu pozornost přitahuje Lydia. Není přímo krásná, ale působí jako magnet. Jenom ona se dívá přímo na kameru, Neve je natočená směrem k ní a na tváři má hrdý, možná obdivný úsměv.

Steve mi sděluje, co zjistil o Lydiině rodině, ale poslouchám ho jen napůl. Zvednu fotku ze stolu a přiblížím ji k očím. Ve slunečních brýlích, které má Lydia nad ofinou, se odráží oblaka a modré nebe, ale o kousek níž zahlédnu náušnice, dlouhé stříbrné nitky, spočívající na látce šátku. A náhle vím, proč mi to jméno bylo povědomé.

Zarazím se a Steve mluví dál.

„Šéfe? Neměli bychom nejdřív zavolat jejímu tátovi? Aha, ona už má jen otce –“

„Vydrž, Steve, zase se ozvu,“ zamumlám a zavěším.

Natáhnu se ke spodní zásuvce a otevřu ji. Znovu na mě vykoukne lesklá červená krabice. Opatrně ji zvednu. Odsunu stranou poznámky, desky i klávesnici a postavím ji na stůl. Stropní osvětlení se na víku zlatě odráží. Zvednu víko, najdu obálku s důkazy a vysypu je na stůl. Pramínek vlasů, stříbrná náušnice a jízdenka. Beru do ruky fotografii těch dvou dívek a porovnávám obrázek s realitou. Náušnice z obrázku je stejná jako ta na stole. Shoda. Tak všechno nej k narozeninám.

KAPITOLA 3

Můj tým se sklání nad tabulí z krabice jako parta hladových děcek, co věří, že ukořistí aspoň část nějaké stopy vedoucí k Dolanovi. Spolu se Stevem jsme pořídili fotky jednotlivých předmětů a teď je připínáme na tabuli. Ozývá se spousta vět typu „to není možné“ a „podívej se na to“. Sama tomu nemůžu uvěřit a stále si říkám, že je to celé jen špatný vtip, který brzy někdo zveřejní na internetu a smete tím i moji kariéru. Pořád je tu možnost, že jde o velmi zvláštní náhodu a ona náušnice nepatří Lydii. Na takové náhody ale dávno nevěřím, zvlášť když jsou spojené s vyšetřováním vraždy.

Sama krabice putuje urychleně do laboratoře. Jakmile mi došlo, o co může jít, zavolala jsem šéfa naší výjezdové skupiny. Také se nemohl dočkat, až krabici uvidí, a dorazil už za dvacet minut. Když se chystal ověřit, zda na náušnici není krev, shlukli jsme se kolem něho, jako by měl předvést nějaký kouzelnický trik. Keith té pozornosti samozřejmě hned využil, uhladil si bílý plášť a pak zvedl paži a zamával nám, jako bychom tam byli jen kvůli němu. Pak si nasadil roušku, vyskládal na stůl